

Warszawa, dnia 12 lutego 2020 r.

Sygn. akt VI Ka 466/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

protokolant: protokolant sądowy – stażysta D. K.

przy udziale prokuratora Wojciecha Groszyka i oskarżycieli posiłkowych A.
K. – M. , E. K. (1) i W. K..

po rozpoznaniu dnia 12 lutego 2020 r. w W.

sprawy T. O. syna T. i N. ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwa z art. 207 § 1 k.k., art. 207 § 1a k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 207 § 1a k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 278 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora, obrońcę i oskarżycieli posiłkowych

E. K. (1), W. K.

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy (...)

z dnia 8 listopada 2018 r. sygn. akt III K 395/18

1. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że na podstawie art. 43 § 1 k.k. wymiar orzeczonych w punkcie VII środków karnych w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonymi i zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych ustala na 3 lata;
2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zasądza od Skarbu Państwa -Sądu Rejonowego dla Warszawy (...) w W. na rzecz adw. P. K. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT;
4. zasądza od Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w W. na rzecz adw. B. J. kwotę 1033,20 zł obejmującą wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną z urzędu oskarżycielom posiłkowym w instancji odwoławczej oraz podatek VAT;
5. zwalnia oskarżycieli posiłkowych E. K. (1) i W. K. od opłaty za II instancję oraz pozostałych wydatków za postępowanie odwoławcze w części na nich przypadającej;
6. zwalnia oskarżonego od opłaty za drugą instancję oraz pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 466/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego dla (...)z dnia 8 listopada 2018r. sygn. akt III K 395/18

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		T. O.	oskarżony figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego jako osoba karana;	Informacja z K.	628
2.		T. O.	Oskarżony podjął leczenie odwykowe z uzależnienia od alkoholu - od maja 2019r. uczęszcza na	Wywiad środowiskowy	603-605,630-635

			terapię grupową, obecnie pozostaje w nowym związku partnerskim, w grudniu 2019r. urodziło mu się z tego związku dziecko;		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	Informacja z K.	dokument wystawiony przez uprawniony podmiot tj. Krajowy Rejestr Karny – Punkt Informacyjny przy Sądzie Okręgowym; informacja jest aktualna tj. wystawiona w dniu 11 lutego 2020r.
	Wywiad środowiskowy kuratora	Dokument sporządzony przez kuratora zawodowego, zawiera pełną informację o środowisku rodzinnym oskarżonego, jego warunkach bytowych, wykształceniu i sytuacji zawodowej oskarżonego oraz sytuacji zdrowotnej, a także własne spostrzeżenia kuratora;

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut w apelacji prokuratora	
<p>1. 2. 3. 4. 5.</p>	<p>Obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 43 § 1 kk poprzez jego niezastosowanie i nieorzeczenie w pkt VII wyroku okresu obowiązywania zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych, orzeczonego na podstawie art. 41a §1 i 4 kk;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Rację ma skarżący zarzucając brak wskazania w pkt VII wyroku okresu obowiązywania zakazów kontaktowania się i zbliżania się do pokrzywdzonych orzeczonych na podstawie art. 41a § 1 i 4 kk, co stanowi obrazę przepisu prawa materialnego. Te środki karnego należą bowiem do środków wymiernych w czasie i zgodnie z treścią przepisu art. 43 § 1 k.k. orzeka się je w latach tj. od roku do lat 15. Tymczasem</p>		

<p>rozstrzygnięcie z pkt VII wyroku nie zawiera określenia na jaki okres czasu Sąd nałożył na oskarżonego te zakazy. Z powyższych względów rozstrzygnięcie z pkt VII wyroku wymagało zmiany w tym zakresie poprzez wskazanie okresu na jaki orzeczono oba zakazy wobec oskarżonego.</p>		
<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść polegający na ustaleniu, iż czyn zarzucony oskarżonemu T. O. w pkt I aktu oskarżenia nie wyczerpuje znamion czynu z art. 207 § 1 kk, a powinien zostać zakwalifikowany jako osobne zdarzenia, do których doszło w dniach 6 grudnia 2017 roku, 13 lutego 2018 roku, 8 marca 2018 roku i 26 marca 2018 roku, wyczerpuje znamiona odpowiednio art. 157 § 2 kk (zdarzenia z 6 grudnia 2017 roku i 13 lutego 2018 roku), art. 217 § 1 kk (8 marca 2018 roku), art. 190 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk (26 marca 2018 roku), podczas gdy prawidłowo poczynione ustalenia faktyczne pozwoliłyby na przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za czyn zarzucany w akcie oskarżenia;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, wyjaśnił na rozprawie wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, następnie całość tych okoliczności wnikliwie i wszechstronnie rozważył, uwzględniając przy tym zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy, doświadczenia</p>		

życiowego i na tej podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz wyprowadził trafny wniosek w przedmiocie winy oskarżonego T. O. za przypisanie mu w punkcie I przestępstwa; ocena materiału dowodowego przez sąd I instancji dokonana została z baczeniem na reguły z art. 4, 5, 7 k.p.k., a więc jest bezstronna i nie narusza zasady granic swobodnej oceny dowodów oraz jest zgodna z prawidłowym rozumowaniem, wskazaniem wiedzy, doświadczenia życiowego, zwłaszcza zaś nie zawiera błędów faktycznych i logicznych. Ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji nie budzą zastrzeżeń Sądu Okręgowego, gdyż są oparte na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, ocenionego w sposób wszechstronny i zgodny z zasadami logicznego rozumowania.

Wbrew zarzutom prokuratora Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, iż zachowania oskarżonego wobec pokrzywdzonej A. M. nie noszą cech przestępstwa znęcania się, bowiem przestępstwo znęcania polega na umyślnym zadawaniu bólu fizycznego lub dolegliwych cierpień moralnych, powtarzającym się lub jednorazowym, lecz intensywnym i rozciągniętym w czasie. Tymczasem zachowanie oskarżonego nie cechowało się zamiarem znęcania nad pokrzywdzoną, gdyż pomiędzy opisanymi awanturami pożycie partnerów układało się zgodnie, a dochodziło pomiędzy nimi jedynie do drobnych sprzeczek.

Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury zadawanie cierpień moralnych, psychicznych osobie pokrzywdzonej w celu jej udržczenia, poniżenia lub

dokuczenia albo wyrządzenia jej innej przykrości, bez względu na rodzaj pobudek nie będzie stanowiło "znęcania się" w rozumieniu art. 207 § 1 k.k. skoro nie mają charakteru działań "dotkliwych" i "ponad miarę", a więc swą intensywnością wykraczających poza granice zwyczajnego naruszenia nietykalności fizycznej, znieważenia, poniżenia, czy innego naruszenia czci pokrzywdzonego. Analizując zeznania pokrzywdzonej A. M. nie sposób doszukać się takiego opisu zachowań oskarżonego, który wskazywałby na zadawanie takich właśnie cierpień, gdyż zachowania oskarżonego wypełniały znamiona spowodowania lekkich obrażeń ciała, naruszenia nietykalności cielesnej i gróźb karalnych. Zabieg skarżącego polegający na zacytowaniu wyrwanych z kontekstu zdań pochodzących z dwóch protokołów przesłuchania pokrzywdzonej z dochodzenia, okazał się nieskuteczny z punktu widzenia taktyki procesowej. Sąd Rejonowy przeprowadził bowiem prawidłową analizę całości zeznań pokrzywdzonej zasadnie nie doszukując się w nich sprzeczności na które wskazuje skarżący. Wskazać należy, że pokrzywdzona A. M. opisując w toku dochodzenia negatywne zachowania oskarżonego T. O. żądała ścigania i ukarania oskarżonego za kierowanie gróźb karanych wobec niej i stwierdzała, że dopiero po zdarzeniach z dnia 26 marca 2018r. obawia się spełnienia gróźb pozbawienia życia ze strony oskarżonego. Treść jej zeznań koncentruje się więc na tym przestępstwie i pokrzywdzona ani razu nie wskazuje aby oskarżony znęcał się nad nią fizycznie i psychicznie. Wbrew twierdzeniom prokuratora Sąd Rejonowy na

rozprawie starał się wyjaśnić i doprecyzować pewne rozbieżności w zeznaniach pokrzywdzonej dotyczące natężenia negatywnych zachowań oskarżonego po dniu 13 lutego 2018 roku w szczególności agresji fizycznej w postaci popychania i bicia po spożyciu przez niego alkoholu. Pokrzywdzona wyjaśniła, że poza tymi awanturami w dniach 6 grudnia 2017r., 13 lutego 2018r., 8 marca 2018r i 26 marca 2018r. były pomiędzy nimi jedynie drobne nieporozumienia, bez istotnego znaczenia. Natomiast użycie przez nią podczas przesłuchania w dniu 11 kwietnia 2018r. określenia, że po 13 lutego 2018r. było co raz gorzej, dotyczyło spożywania przez oskarżonego większej ilości alkoholu z czym przestał się ukrywać. Nie ma racji skarżący wskazując z tego powodu na istotne rozbieżności w zeznaniach pokrzywdzonej. Wskazać należy, iż na stonowanie negatywnej wymowy zeznań miał niewątpliwie wpływ upływ czasu i wyprowadzenie się oskarżonego z domu pokrzywdzonej oraz jego tymczasowe aresztowanie. W związku z tymi okolicznościami oskarżony przestał stanowić dla pokrzywdzonej i jej dzieci bezpośrednie zagrożenie.

Nie ma racji skarżący, że Sąd rejonowy nie wyjaśnił z jakich przyczyn odmówił wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonej z postępowania przygotowawczego. Wbrew zarzutom skarżącego Sąd rejonowy uznał zeznania pokrzywdzonej A. M. w pełni za wiarygodne, gdyż były konsekwentne, szczere, spójne i zgodne z zeznaniami pozostałych świadków i nie odmówił wiarygodności jej zeznań w żadnej części, a Sąd Okręgowy w pełni taką

ocenę podziela. Nie sposób doszukać się w zeznaniach pokrzywdzonej tendencji do nadmiernego obciążania oskarżonego i chęci odwetu z jej strony. Pokrzywdzona w miarę upływu czasu starała się jedynie złagodzić wymowę swoich zeznań i twierdziła na rozprawie, że zachowanie oskarżonego pomiędzy tymi zdarzeniami było wzorowe, co budzi pewne wątpliwości w świetle wcześniejszych jej zeznań, ale może mieć swoje uzasadnienie psychologiczne. Zapewne z perspektywy czasu żałowała swojego związku z oskarżonym i tego, że pozwoliła mu zamieszkać w swoim domu, co doprowadziło do bardzo przykrych w skutkach dla jej rodziny wydarzeń. Łagodniejsza w swojej wymowie treść zeznań złożonych na rozprawie może więc wynikać z jej poczucia winy. W żadnym jednak przesłuchaniu pokrzywdzona nie oskarżała T. O., że znęcał się nad nią, jej rodzicami i dziećmi, co usiłuje wmówić skarżący.

Nie można również zgodzić się ze skarżącym, iż tezę o znęcaniu się oskarżonego nad A. M. potwierdzają zeznania jej rodziców E. K. (1) i W. K.. Zabieg skarżącego sprowadza się do zacytowania wyrwanych z kontekstu zeznań rodziców pokrzywdzonej, którzy twierdzili, że oskarżony znęca się nad wszystkimi domownikami od Świąt Bożego Narodzenia 2017r. Tymczasem ocena zeznań tych świadków musi wynikać z analizy całości ich zeznań. O czym szczegółowo Sąd Okręgowy opisał poniżej odnośnie zarzutu z pkt 3.

Nie ma więc racji skarżący, że suma wszystkich zachowań oskarżonego wobec pokrzywdzonej A. M. powinna zostać zakwalifikowana jako przestępstwo znęcania się.

Negatywne zachowania oskarżonego wobec A. M. w okresie objętym zarzutem z pkt I nie miały charakteru działań "dotkliwych" i "ponad miarę", a więc swą intensywnością wykraczających poza granice zwyczajnego naruszenia nietykalności fizycznej, spowodowania lekkich obrażeń ciała i gróźb karalnych.

Reasumując zasadnie Sąd Rejonowy ustalił w ramach zarzucanego w pkt I czynu, że działania oskarżonego polegały na spowodowaniu u A. M. w dniach 6 grudnia 2017r. i 13 lutego 2018r. lekkich obrażeń ciała w postaci zasinień kwalifikowanych z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., w dniu 8 marca 2018r. oskarżony naruszył nietykalność cielesną pokrzywdzonej w ten sposób, że wylał jej na głowę talerz z zupą, co wyczerpuje znamiona występku z art. 217 § 1 k.k. , a w dniu 26 marca 2018r. oskarżony T. O. dopuścił się gróźb karalnych wobec A. M., a także spowodował uszkodzenia ciała wymienione w opisie przypisanego w ppkt 4 czynu, które to uszkodzenia stanowiły lekkie obrażenia ciała, wypełniające znamiona występku z art. 157 § 2 kk. Natomiast całokształt zachowania oskarżonego wobec pokrzywdzonej ze względu na jedność czasu, miejsca i sytuacji motywacyjnej stanowił jeden czyn wypełniający znamiona tych dwóch przestępstw w kumulatywnej kwalifikacji prawnej.

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść polegający na ustaleniu, iż czyn zarzucony oskarżonemu T. O. w pkt II aktu oskarżenia ograniczył się jedynie do zdarzenia w dniu 26 marca 2018 roku i winien zostać

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>zakwalifikowany jako wyczerpujący znamiona z art. 190 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk podczas gdy prawidłowo poczynione ustalenia faktyczne pozwoliłyby na przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za czyn zarzucany w akcie oskarżenia.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wbrew zarzutom prokuratora Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, iż zachowania oskarżonego wobec pokrzywdzonych E. K. (1) i W. K. nie noszą cech przestępstwa znęcania się, bowiem przestępstwo znęcania polega na umyślnym zadawaniu bólu fizycznego lub dolegliwych cierpień moralnych, powtarzającym się lub jednorazowym, lecz intensywnym i rozciągniętym w czasie. Tymczasem zachowanie oskarżonego nie cechowało się zamiarem znęcania nad pokrzywdzonymi, gdyż poza awanturą w dniu 26 marca 2018r. doszło zaledwie do dwóch sprzeczek z udziałem pokrzywdzonych i oskarżonego. Podczas jednej sprzeczki oskarżony popchnął E. K. (1) oraz kilkakrotnie znieważył pokrzywdzonych. W ocenie Sądu Okręgowego zasadnie takich zachowań nie można uznać za przejaw znęcania się psychicznego i fizycznego.</p> <p>Odnosząc się do argumentów skarżącego dotyczących opisywanych przez pokrzywdzonych przejawów agresji ze strony oskarżonego nie wolno zapominać, że pierwsze zeznania świadkowie E. K. (1) i W. K. złożyli bezpośrednio po najbardziej intensywnej awanturze</p>		

w dniu 26 marca 2018r., podczas której doszło do złamania ręki E. K. (1) i duszenia małoletniego P. M.. W swoich zeznaniach świadkowie skupili się przede wszystkim na przebiegu tej ostatniej awantury. Niewątpliwie opisywali wcześniejsze zachowania oskarżonego również przez jej pryzmat, ale nie byli w stanie przytoczyć konkretnego opisu negatywnych zachowań oskarżonego wobec domowników. E. K. (1) zeznała, że znęcał się psychicznie oraz fizycznie poprzez wyklinywanie, wieczne awantury, krzyki. Agresja fizyczna była skierowana wobec niej, wnuczka i córki, było to głównie popychanie i szarpanie, ale nie umiała przytoczyć opisu chociaż jednego konkretnego zdarzenia, ani umiejscowić go w czasie poza tym jednym zdarzeniem z dnia 8 marca 2018r., kiedy oskarżony wylał zupę na głowę córki. Podobnie świadek W. K. skupił się głównie na awanturze z dnia 26 marca 2018r. Natomiast opisując wcześniejsze negatywne zachowania oskarżonego opisał zdarzenie z wylaniem zupy w dniu 8 marca 2018r. oraz jedną kłótnię latem 2017r. z powodu niezgaszenia światła, podczas której oskarżony zaczął szarpać E. K. (1), ale na żądanie świadka puścił ją i odszedł. Poza tymi dwoma zdarzeniami świadek W. K. nie był w stanie opisać zachowań oskarżonego noszących znamiona znęcania się nad jego córką i pozostałymi domownikami. Opisane przez świadków zachowania polegające na używaniu obraźliwych słów, popychaniu i szarpaniu nie są zaś na tyle intesywne i dolegliwe aby uznać je za wypełniające znamiona znęcania się psychicznego i fizycznego. Podczas rozprawy świadek E. K. (1) także skupiła się na opisie zdarzeń z dnia 26 marca

2018r. i odnośnie wcześniejszych zdarzeń przyznała, że ich nie pamięta. Opisała jedynie obrażenia ciała jakie przed tym dniem widziała u córki. Podobnie świadek W. K., który opisał jedynie jedną scysję z ich udziałem we wrześniu 2017r., kiedy oskarżony „wyciągał łapy do jego żony”- stwierdzając, że nie była to jednorazowa sytuacja, ale trudno to spamiętać. Odnośnie zaś córki to opisał tylko zdarzenie z dnia 8 marca 2018r. z wylaniem zupy oraz opisał obrażenia ciała jakie widział wcześniej u córki „ sińce na rękach i nogach. Podbite oko i rozciętą wargę” (k.460). Słusznie więc Sąd Rejonowy ustalił, że zeznania rodziców aczkolwiek wiarygodne, ale nie wskazują na to aby zachowania oskarżonego względem E. K. (1) i W. K. przed dniem 26 marca 2018r. wypełniły znamiona znęcania się psychicznego i fizycznego, albowiem ograniczały się jedynie do naruszenia nietykalności cielesnej bądź znieważenia. Nie ma więc racji skarżący, że suma wszystkich zachowań oskarżonego wobec pokrzywdzonych powinna zostać zakwalifikowana jako przestępstwo znęcania się. Negatywne zachowania oskarżonego wobec rodziców A. M. przed dniem 26 marca 2018r. nie miały charakteru działań "dotkliwych" i "ponad miarę", a więc swą intensywnością wykraczających poza granice zwyczajnego naruszenia nietykalności fizycznej, znieważenia, poniżenia, czy innego naruszenia czci pokrzywdzonych.

Natomiast zasadnie Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 26 marca 2018r. oskarżony T. O. dopuścił się gróźb karalnych wobec W. K. i Elżbiety K., a także spowodował uszkodzenia ciała wymienione w opisie przypisanego

w pkt II czynu, które to obrażenia w przypadku E. K. (1) stanowiły średnie obrażenia ciała, wypełniające znamiona występku z art. 157 § 1 kk, a w przypadku pokrzywdzonego W. K. stanowiły lekkie obrażenia ciała kwalifikowane z art. 157 § 2 k.k. Natomiast całokształt zachowania oskarżonego wobec pokrzywdzonych ze względu na jedność czasu, miejsca i sytuacji motywacyjnej stanowił jeden czyn wypełniający znamiona kilku przestępstw w kumulatywnej kwalifikacji prawnej, pomimo naruszenia dóbr prawnych dwóch osób. O wielości czynów nie przesądza bowiem wielość skutków działania sprawcy tj. ilość osób pokrzywdzonych. Ten sam kompleks uzewnętrznionej aktywności człowieka może wypełniać znamiona kilku norm ustawy karnej, a kwalifikacja prawna czynu odzwierciedla jego całą zawartość kryminalną z punktu widzenia zrealizowanych nim znamion przestępstw.

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, iż czyn zarzucony oskarżonemu T. O. w pkt III aktu oskarżenia ograniczył się jedynie do zdarzenia w dniu 26 marca 2018 roku i winien zostać zakwalifikowany jako wyczerpujący znamiona z art. 190 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk podczas gdy prawidłowo poczynione ustalenia faktyczne pozwoliłyby na przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za czyn zarzucany w akcie oskarżenia;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że zachowania oskarżonego wobec małoletniego P. M. ograniczają się do zdarzenia z dnia 26 marca 2018r., albowiem pokrzywdzony w sposób szczegółowy opisał to najbardziej dla niego drastyczne zdarzenie, które sprowadzało się do wykrzykiwania gróźb pozbawienia życia podczas duszenia dłońmi oplecionymi wokół szyi i dociskania kciukami krtani chłopca. Te drastyczne zachowanie oskarżonego zasadnie zostało zakwalifikowane jako groźby karalne i spowodowanie lekkich uszkodzeń ciała w postaci wybroczyn i otarć skóry skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni. Zdaniem Sądu działanie oskarżonego wyczerpało więc znamiona występkę z art. 190 § 1 k.k. w zb.z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p> <p>Natomiast opis wcześniejszych negatywnych zachowań oskarżonego wbrew argumentom prokuratora nie może skutkować uznaniem, że wypełnia ono znamiona znęcania się psychicznego i fizycznego nad chłopcem. Analiza zeznań chłopca złożonych w obecności psychologa wskazuje, że P. M. opisuje głównie przypadki użycia siły wobec jego matki i obrażenia ciała jakie u niej dostrzegł. Natomiast sytuacje w których dochodziło do naruszenia nietykliwości jego ciała przez oskarżonego następowały kiedy stawał w obronie matki „jak mamę szarpał jak szmacianą lalką, próbowałem go odepchnąć i wtedy</p>	

ja obrywałem”. Opisuując kilka takich zdarzeń pokrzywdzony relacjonuje, że oskarżony go odpychał, uderzał, czego skutkiem były siniaki i zadrapania na rękę na skutek przewrócenia. Nie minimalizując takich negatywnych zachowań oskarżonego wobec chłopca, które niewątpliwie zasługują na potępienie wskazać należy, że nie wypełniają znamion znęcania się psychicznego i fizycznego. Kłótnie i awantury w których chłopiec stawał w obronie matki rozgrywały się pomiędzy oskarżonym i konkubina-matką chłopca. Rację ma Sąd Rejonowy ustalając, że zachowania oskarżonego wobec P. M. nie miały charakteru dotkliwego i powtarzalnego w pewnym okresie czasu. Przemoc fizyczna i psychiczna nie polegała na intensywnym i dotkliwym naruszeniu nietykalności fizycznej lub zadawaniu cierpień moralnych. Negatywne zachowania oskarżonego wobec P. M. przed dniem 26 marca 2018r. nie miały charakteru działań "dotkliwych" i "ponad miarę", a więc swą intensywnością wykraczających poza granice zwyczajnego naruszenia nietykalności fizycznej, znieważenia, poniżenia, czy innego naruszenia czci pokrzywdzonego.

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść polegający na ustaleniu, iż oskarżony nie dopuścił się popełnienia czynu z art. 278 § 1 kk podczas gdy prawidłowo poczynione ustalenia faktyczne pozwoliłyby na przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za ten czyn;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie czynu z pkt IV okazał się nietrafny. Każde rozstrzygnięcie (czy to przesądające winę czy też uwalniające od odpowiedzialności karnej) musi znajdować oparcie w okolicznościach ujawnionych w ramach postępowania dowodowego. O ile jednak dla wydania wyroku uniewinniającego wystarczające jest uznanie, iż brak dostatecznych dowodów na poparcie stawianych mu zarzutów, o tyle dla skazania koniecznym jest wykazanie, że istnieje przynajmniej jeden dowód, na tyle jednoznaczny i stanowczy w swej wymowie, by wykluczyć jakiegokolwiek inne, korzystne dla oskarżonego wersje zdarzenia. Innymi słowy – brak po stronie sądu meriti pewności, co do któregośkolwiek z elementów identyfikujących konkretny czyn i niemożność stanowczego zanegowania wyjaśnień oskarżonego, musi być rozstrzygana przez stosowaniu zasady in dubio pro reo, to jest tłumaczenia wątpliwości na jego korzyść. Jak bowiem wskazywano w judykaturze, braków czy niedoskonałości dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego nie wolno stawiać na równi z ułomnościami dowodów, na podstawie których miałyby nastąpić ustalenie jego winy. Te ostatnie powinny być konsekwentne, logiczne swej wymowie i wykluczające jakiegokolwiek wątpliwości.</p> <p>Wprawdzie w rozpoznawanej sprawie pokrzywdzona A. M. zeznała, że łącznie z domu zginęła</p>	

kwota ok. 3700 zł, w tym ok. 950 zł oszczędności dzieci przechowywane w skarbonkach. Tym niemniej pokrzywdzona ani żadne z dzieci nie widziały aby te pieniądze zabrał oskarżony. Pokrzywdzona zeznała „Wydaje mi się, że to T. wziął te pieniądze, ale pewności nie mam... Wydaje mi się, że to T. wziął te pieniądze, bo nie ma możliwości, żeby dopuścił się tego ktoś inny.” Przesłuchana na rozprawie pokrzywdzona zeznała, że brak tych pieniędzy stwierdzili dopiero po paru dniach po zatrzymaniu oskarżonego, przy czym część pieniędzy leżała w kopercie przezroczystej na półce. Pokrzywdzony P. M. w ogóle nie wspomina w swoich zeznaniach o kradzieży pieniędzy ze skarbonki. Natomiast M. M. zeznała, że w skarbonce miała 520 zł i domyśla się, że to T. zabrał te pieniądze. Przyznała jednak, że ostatni raz widziała te pieniądze dosyć dawno, ale najpierw ubyła kwota 200 zł. Reasumując żaden ze świadków nie widział aby to oskarżony zabrał pieniądze ze skarbonki, a ich przypuszczenia co do osoby sprawcy wynikać mogą z uzasadnionego negatywnego nastawienia do oskarżonego.

Zdaniem Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie pojawiły się wątpliwości co do sprawcy kradzieży, których usunięcie nie jest możliwe, a które wobec tego rozstrzygać trzeba na korzyść oskarżonego (art.5 § 2 k.p.k.). Sygnalizowane przypuszczenia co do osoby sprawcy nie pozwalają wykluczyć pomyłki świadków, nie tyle będącej efektem zamierzonego działania, ile wynikającej z braku wiedzy w tym zakresie. Skutków tych trudności nie może jednak ponosić oskarżony, a przyjęcie,

że świadkowie wskazując na oskarżonego jako domniemanego sprawcę kradzieży mogli się pomylić – jest tutaj kluczowe. Dopuszczenie bowiem tej możliwości przekreśla uznanie, że wszystkie istotne okoliczności zarzucanego czynu w szczególności kwota skradzionych pieniędzy, która mogła być niższa, zostały wskazane stanowczo, jednoznacznie – a tym samym przekreśla możliwość wydania wyroku skazującego. Zaistniałe w sprawie wątpliwości nie pozwoliły na stwierdzenie, że oskarżony T. O. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 3650 zł na szkodę A. M., P. M. i M. M.. Dlatego też, przy zastosowaniu zasady określonej w art. 5 § 2 k.p.k., wątpliwości te należało rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego i wydać wyrok uniewinniający go od popełnienia zarzucanego mu w pkt IV czynu, bo wydanie wyroku uniewinniającego jest konieczne nie tylko wówczas, gdy wykazano niewinność oskarżonego, lecz również wtedy, gdy nie udowodniono mu, że jest winny popełnienia zarzucanego mu przestępstwa. W tym ostatnim wypadku wystarczy zatem, że twierdzenia oskarżonego, negującego tezy aktu oskarżenia, zostaną uprawdopodobnione. Co więcej, wyrok uniewinniający musi zapaść jednak również i w takiej sytuacji, gdy wykazywana przez oskarżonego teza jest wprawdzie nieuprawdopodobniona, ale też nie zdołano udowodnić mu sprawstwa i winy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2008 r. V KK 267/2008).

Wniosek

<p>O uchylenie przedmiotowego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku jest niezasadny, albowiem obraza przepisu prawa materialnego tj. art. 43 § 1 kk mogła zostać skorygowana w postępowaniu odwoławczym poprzez zmianę zaskarżonego wyroku i określenie wymiaru okresu obowiązywania zakazu kontaktowania się i zbliżania się do pokrzywdzonych.</p> <p>Brak podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, gdyż nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości, jak również nie zaistniała żadna z przesłanek wymienionych w art. 439 § 1 kpk, art. 454 kpk oraz art. 440 kpk.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut w apelacji oskarżycieli posiłkowych</p>	
<p>1. 2.</p>	<p>Rażącej niewspółmierności kary orzeczonej za czyn z pkt II oraz kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt IV wyroku, poprzez nieuwzględnienie przy wymiarze kary cierpień fizycznych i psychicznych, ciągłego strachu w jakim żyli oraz braku sprawności ręki, a także krzywdy psychicznej wyrządzonej wnukom na całe życie i upokorzenia pokrzywdzonych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Wbrew temu co twierdzą oskarżyciele posiłkowi, zarówno orzeczona kara jednostkowa za czyn przypisany w pkt II, jak kara łączna uwzględniają dyrektywy wskazane w art. 53 k.k. i Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, aby uznać, że stanowią one dolegliwość niewspółmierną do popełnionego przez oskarżonego czynu z pkt II. Dokonując wyboru wymiaru kary sąd musi mieć w polu widzenia kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, a zatem względy prewencji ogólnej oraz względy wychowawcze jakie kara ma osiągnąć wobec sprawcy. Wbrew argumentom skarżących kara w wymiarze roku pozbawienia wolności za przestępstwo kwalifikowane z art. 190 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 k.k. jest w pełni adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego czynu.</p> <p>Sąd orzekający należycie rozważył dyrektywy wymiaru kary, o których mowa w art. 53 k.k. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu z pkt II, Sąd Rejonowy słusznie uwzględnił zamiar, motyw, którymi kierował się sprawca, rodzaj zaatakowanego dobra, sposób oraz skutki działania oskarżonego.</p> <p>Z danych o karalności wynika, że oskarżony nigdy nie był karany za przestępstwa tego rodzaju, co należy uwzględnić na jego korzyść. Wskazać należy, iż na decyzję Sądu miało wpływ także odczucie szkody przez pokrzywdzoną E. K. (1), dla której działanie oskarżonego</p>	

było szczególnie dolegliwe oraz okoliczności popełnienia tego czynu, które wskazują na trudności w kontrolowaniu swojej agresji przez oskarżonego. Wbrew zarzutom skarżących Sąd Rejonowy we właściwy sposób przeanalizował sytuację oskarżonego i wziął pod uwagę tak okoliczności zaostrzające jak i łagodzące karę. Trudno dopatrzeć się w sytuacji procesowej oskarżonego innych okoliczności obciążających niż wcześniejsza jednokrotna karalność oskarżonego. Ocena zachowania oskarżonego przez Sąd I instancji w tym zakresie jest całkowicie słuszna i zasługuje na aprobatę w instancji odwoławczej. W ocenie Sądu Odwoławczego kara roku pozbawienia wolności za czyn z pkt II jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości tego czynu. Brak podstaw do wymierzenia wobec oskarżonego kary za ten czyn w maksymalnym wymiarze 5 lat pozbawienia wolności. Zarzut rażącej niewspółmierności kary okazał się chybiony.

Okolicznością przemawiającą na korzyść oskarżonego jest przeproszenie pokrzywdzonych na rozprawie głównej i przyznanie się do winy w zakresie spowodowania uszkodzeń ciała E. K. (1). Nie można zgodzić się z argumentem skarżących, że za wymierzeniem kary w maksymalnym wymiarze przemawiają skutki spowodowanego złamania kości ręki u pokrzywdzonej E. K. (2). W ocenie Sądu Odwoławczego kara w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności za ten czyn stanowiłaby nadmierną represję, nieadekwatną do stopnia społecznej szkodliwości tego czynu.

Sąd Odwoławczy nie znalazł także podstaw do zakwestionowania trafności stanowiska Sądu Rejonowego odnośnie wymiaru kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wymiar kary łącznej, zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. kształtował się od najwyższej kary jednostkowej - roku do sumy czyli 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd I instancji wymierzył karę łączną na zasadzie asperacji.

Wymierzając karę łączną sąd meriti powinien zbadać związek przedmiotowo – podmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. Związek ten jest stosunkowo bliski pomimo, że oskarżony T. O. przestępstw dopuścił się w odstępie czasowym 3 miesięcy, a wszystkie czyny były skierowane przeciwko różnym rodzajowo dobrom tj. przeciwko zdrowiu i wolności. Rację ma jednak Sąd rejonowy wskazując na popełnienie obu czynów na szkodę czterech osób pokrzywdzonych, co świadczy o stosunkowo bliskim związku przedmiotowo-podmiotowym między przestępstwami. W tej sytuacji wymiar kary łącznej powinien uwzględniać ten związek obu przestępstw dlatego zasada asperacji znajduje w niniejszej sprawie zastosowanie. Wymiarowi kary łącznej na zasadzie asperacji nie sprzeciwia się też liczba popełnionych przestępstw jednostkowych – 3 czyny, ani wzgląd na cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ta ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego. Sąd rejonowy wymierzając karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności miał na uwadze stopień związku podmiotowo- przedmiotowego obu

<p>przestępstw oraz prewencyjne oddziaływanie kary, dlatego zarzut rażącej niewspółmierności kary jest nietrafny. W tym stanie rzeczy nie można także podzielić argumentów apelacji oskarżycieli posiłkowych, iż w odniesieniu do oskarżonego kara jednostkowa za czyn z pkt II jak i kara łączna okazały się rażąco łagodne.</p>		
<p>Zasądzenie od oskarżonego na rzecz E. K. (1) kwoty 5000 zł tytułem częściowego naprawienia szkody, zamiast kwoty 45 000 zł tytułem naprawienia szkody za krzywdę, cierpienie fizyczne i psychiczne oraz brak sprawności ręki, która już nigdy nie powróci do pełnej sprawności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W ocenie Sądu wysokość kwoty odszkodowania jakiej domagają się oskarżyciele posiłkowi w kwocie 45 000 zł jest wprost nieproporcjonalnie wysoka w stosunku do rzeczywistej szkody poniesionej przez pokrzywdzonych. Niewątpliwie pokrzywdzony może domagać się w postępowaniu karnym od oskarżonych pełnego odszkodowania w tym kosztów leczenia i rehabilitacji. Tym niemniej pokrzywdzeni nie złożyli żadnych rachunków za leczenie, w szczególności wynikające z leczenia złamania ręki pokrzywdzonej E. K. (1), poza złożeniem kopii 3 paragonów dokumentujących zakup leków w miesiącach październik, listopad i grudzień 2018r. (k.570). Powyższe paragony dokumentują jedynie rozmiar kwoty miesięcznie wydawanej na leki, która wynosi od ok. 337 zł do ok. 420 zł.</p>		

Wobec wystąpienia wątpliwości co do rozmiaru wyrządzonej szkody sąd rozstrzyga ją w granicach możliwości dowodowych. Gdy całej szkody nie da się ustalić, sąd orzeka obowiązek naprawienia szkody w części. Rzeczą sądu nie jest poszukiwanie dowodów, ale weryfikacja tych, które zgłoszą strony zgodnie z zasadą kontryktoryjności procesu. Kierując się powyższymi względami Sąd rejonowy zasądził w pkt VIII wyroku od oskarżonego T. O. obowiązek częściowego naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz E. K. (1) kwoty 5000 zł pokrywającej poniesione przez pokrzywdzoną koszty leczenia po zdarzeniu. Ponadto kwotę 500 zł na rzecz pokrzywdzonego W. K. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikającą ze skaleczenia go w przedramię.

Wobec złożenia wniosku przez pokrzywdzoną E. K. (1) o odszkodowanie Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. był zobowiązany wydać tego rodzaju orzeczenie. W świetle nowelizacji kodeksu karnego z dnia 20 lutego 2015r., która nadała temu środkowi kompensacyjnemu cywilistyczny charakter, na podstawie przepisów obowiązujących od dnia 1 lipca 2015r. wysokość szkody powinna być ustalana nie tylko z uwzględnieniem szkody rzeczywistej i utraconych korzyści.

Sąd orzekając o zadośćuczynieniu na rzecz pokrzywdzonego W. K., wziął pod uwagę dyspozycję art. 445 § 1 k.c., który stanowi, iż w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c. sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem

doktryny i linią orzecznictwa w tym przedmiocie wysokość zadośćuczynienia powinna być dostosowana do rozmiaru krzywdy i ustalona w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. m. in.: orzeczenie Sądu Najwyższego (OSN) z 24.06.1965 r. I PR 203/65 (OSPika 1966, poz. 92); OSN z 12.07.2002 r. V CKN 1114/00; SN z 28.09.2001 r. III CKN 427/00; OSN z 11.07.2000 r. II CKN 1119/98; OSN z 9.02.2002 r. III CKN 582/98; OSN z 3.02.2000 r. I CKN 969/98 i in.) W wyroku z 29.05.2008 r. w sprawie II CSK 78/08 (LEX 420389).

Niewątpliwie ocena kryteriów decydujących o wysokości odszkodowania i zadośćuczynienia zależy od okoliczności konkretnej sprawy. Dlatego też biorąc pod uwagę okoliczności przedmiotowego czynu oraz skutki jakich doznali oskarżyciele posiłkowi w postaci rozstroju zdrowia Sąd uznał, iż względy słuszności przemawiają za zasądzeniem takich kwot. Zdaniem Sądu oskarżony powinien zrekompensować pokrzywdzonym doznanie fizycznych dolegliwości i psychicznych cierpień będących bezpośrednim wynikiem doznanych uszkodzeń ciała. Zadośćuczynienie za doznaną krzywdę i odszkodowanie winno mieć wyłącznie charakter kompensacyjny, polegający na przewycięzeniu przykrych doznań i poniesionych kosztów, nie ma natomiast funkcji represyjnej. Uznając żądania pokrzywdzonych za zbyt wygórowane w stosunku do wyrządzonej szkody i wobec trudności dowodowych, Sąd uznał za celowe orzeczenie na podstawie art. 46 § 1 k.k. na rzecz pokrzywdzonej E. K. (1) kwoty 5000 zł tytułem

częściowego naprawienia szkody i 500 zł na rzecz W. K. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Sąd uznał, że zasądzone kwoty będą stanowić dla nich wystarczające zadośćuczynienie za doznane krzywdy. Istotne znaczenie ma w tym wypadku przede wszystkim stopień uciążliwości i czas trwania cierpień psychicznych oraz wpływ działań oskarżonego na życie pokrzywdzonych. Cierpienia psychiczne pokrzywdzonej E. K. (1) niewątpliwie wiązały się ze stresem, niepokojem i pogorszeniem komfortu życia przez okres leczenia i rehabilitacji złamanej ręki. Nie kwestionując problemów z odzyskaniem pełnej sprawności ręki u pokrzywdzonej, wskazać należy, że obrażenia ciała nie skutkowały powstaniem ciężkich obrażeń ciała w rozumieniu art. 156 § 1 k.k. Natomiast kwota 5000 zł jest adekwatna do rozmiaru szkody niemajątkowej, a także pozostaje w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa oraz stanowi ekonomicznie odczuwalną wartość dla pokrzywdzonej w aktualnym stanie majątkowym, gdy pokrzywdzona uzyskuje emeryturę w kwocie 768,01 zł miesięcznie (k.569).

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego za czyn przypisany w pkt II kary 5 lat pozbawienia wolności i wymierzenie oskarżonemu kary łącznej z uwzględnieniem tej kary jednostkowej oraz zasądzenie na rzecz E. K. (1) kwoty 45 000

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

zł tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem.		
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
W ocenie Sądu Odwoławczego kara w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności za czyn z pkt II stanowiłaby nadmierną represję, nieadekwatną do stopnia społecznej szkodliwości tego czynu. Natomiast odszkodowanie w kwocie 45 000 zł na rzecz pokrzywdzonej E. K. (1) jest wprost nieproporcjonalnie wysokie w stosunku do rzeczywistej szkody poniesionej przez pokrzywdzoną, która w dodatku nie została w żaden sposób udokumentowana.		
Lp.	Zarzut w apelacji obrońcy	
1.	<p>Rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego T. O. kary pozbawienia wolności w łącznym wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji gdy po stronie oskarżonego występował szereg okoliczności łagodzących, które nie zostały przez sąd meriti uwzględnione lub uwzględnione jedynie w niewielkim stopniu, takich jak np. dotychczasowa niekaralność oskarżonego za przestępstwo podobne, przyznanie się do winy, przeproszenie pokrzywdzonych i wyrażenie skruchy, co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia kary rażąco surowej, nieuwzględniającej dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 kk.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Sąd Rejonowy wymierzając kary jednostkowe i karę łączną oskarżonemu w sposób jasny i niebudzący wątpliwości wskazał w uzasadnieniu orzeczenia jakie okoliczności obciążające i łagodzące wziął pod uwagę. Należy podzielić stanowisko Sądu I instancji, iż uprzednia karalność oskarżonego za przestępstwo innego rodzaju, stanowi okoliczność obciążającą. Rację ma Sąd wskazując na wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu przestępstw przejawiający się w fizycznym zaatakowaniu osób słabszych od niego fizycznie tj. kobiety, dwóch starszych osób i 13-letniego chłopca oraz realnym zagrożeniu zdrowia osób pokrzywdzonych. Okolicznością, którą Sąd Rejonowy zasadnie poczytał na korzyść oskarżonego jest fakt przeproszenia pokrzywdzonych na rozprawie. Natomiast nie można uznać częściowego przyznania się do popełnienia niektórych tylko czynów za okoliczność łagodzącą. Sąd Rejonowy trafnie zauważył, że oskarżony w toku wyjaśnień kwestionował swoją winę w zakresie spowodowania uszkodzeń ciała u pokrzywdzonej A. M., twierdząc że były to przypadkowe uszkodzenia wynikające z obrony przez agresją pokrzywdzonej. Ponadto oskarżony nie przyznał aby wypowiedziane groźby pozbawienia życia miały charakter stanowczy i twierdził, że nie miał zamiaru ich zrealizować. Zasadnie więc Sąd Rejonowy uznał, że wyrazy skruchy oskarżonego są jedynie deklaracją składaną na</p>	

potrzeby postępowania sądowego i stanowią strategię obrony.

Trudno więc obecnie ocenić czy oskarżony istotnie zrozumiał naganność swojego postępowania. W tym kontekście list jaki oskarżony wysłał do pokrzywdzonej A. M. przed rozprawą mógł wynikać z chęci zmanipulowania pokrzywdzoną aby wycofała swoje zeznania obciążające, tym bardziej, że wcześniej wielokrotnie wybaczala oskarżonemu jego negatywne zachowania. Obecnie nie sposób ocenić na ile deklaracje poprawy zachowania oskarżonego są przejawem refleksji i szczerego postanowienia poprawy, a na ile wynikały ze strategii obrony. Na to ostatnie wskazuje brak naprawienia chociaż w części szkody niemajątkowej i zaproponowania jakiegokolwiek rekompensaty 65-letniej pokrzywdzonej E. K. (1), która na skutek wykręcenia przez oskarżonego ręki doznała skośno - spiralnego złamania trzonu kości ramiennej, które było leczone operacyjnie. Doznane cierpienia i poniesione przez pokrzywdzoną koszty leczenia nie zostały przez oskarżonego w żaden sposób zrekompensowane, co świadczy o braku szczerzej refleksji i chęci wyrównania krzywdy.

Z dokumentacji medycznej k.477 wynika, że E. K. (1) po leczeniu operacyjnym jeszcze w kwietniu 2018r. wymagała dalszej rehabilitacji z uwagi na istotne ograniczenie ruchomości w stawie ramiennym. Nie można więc zgodzić się z argumentem obrońcy, że zakres szkody wyrządzonej przez oskarżonego był nieznaczny.

Niewątpliwie pozytywny wywiad środowiskowy i fakt podjęcia terapii

odwykowej przez oskarżonego są okolicznościami przemawiającymi na korzyść oskarżonego (k.603-605). Tym niemniej trudno jednoznacznie ocenić na ile poprawa zachowania oskarżonego jest stała. Z akt sprawy wynika, że oskarżony obecnie pozostaje w kolejnym związku partnerskim i oczekuje narodzin kolejnego dziecka. Jednak małżeństwo oskarżonego i związek z pokrzywdzoną A. M. rozpadły się z powodu agresji oskarżonego potęgowanej nadmiernym spożywaniem alkoholu. Analiza zachowań oskarżonego pod wpływem alkoholu wskazuje, że ma on trudności w kontrolowaniu swojej frustracji oraz agresji, którą kieruje wobec osób słabszych od niego fizycznie (osoby starsze, dzieci, kobieta). W przypadku oskarżonego trudno jednak prognozować na ile fakt dążenia do poprawy zachowania wpłynie na rzeczywiste jego zachowanie w przyszłości zwłaszcza, że zachowanie T. O. jest zmienne, a jest on pozbawiony dystansu do swojego zachowania i nie potrafi wyciągać wniosków z negatywnych konsekwencji własnych postaw i zachowań.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, kary jednostkowe ukształtowano w sposób bezsprzecznie umiarkowany, wręcz łagodny, uwzględniając granice zagrożenia karą za przypisane przestępstwa, jak również cele kary w zakresie prewencji szczególnej jak i ogólnej. Słusznie Sąd I instancji zaakcentował brak skuteczności wymierzonej oskarżonemu uprzednio kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania za przestępstwo innego rodzaju, oskarżony dopuścił się bowiem

kolejnych przestępstw wykazując ewidentnie lekceważący stosunek do obowiązujących norm prawnych. Wymierzenie oskarżonemu kary zgodnie z jego wnioskiem zawartym w apelacji stałoby zdecydowanie w sprzeczności z dyrektywami wymiaru kary. Oceny takiej nie zmienia fakt, iż oskarżony poddał się terapii odwykowej z uzależnienia od alkoholu ani fakt, iż pokrzywdzona A. M. wcześniej wybaczała oskarżonemu jego zachowania i sama też używała w trakcie kłótni wobec niego słów wulgarnych. Natomiast okoliczności osobopoznawcze na które powołuje się obrońca (podjęcie pracy, obowiązek alimentacyjny ciąży na oskarżonym), nie stanowią podstawowych okoliczności branych pod uwagę przy wymiarze kary i nie mogą równoważyć oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia oskarżonego słusznie uznanego przez Sąd I instancji za znaczny.

Kara łączna wymierzona oskarżonemu przez Sąd I instancji wyraża w pełni prawidłową ocenę okoliczności o jakich mowa w art. 53 § 1 i 2 kk i w realiach niniejszej sprawy brak jest podstaw do uznania jej za karę rażąco surową. W realiach tej sprawy kara roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania uwzględnia cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego, a ponadto będzie odpowiednią reakcją wymiaru sprawiedliwości w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wniosek

<p>Zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w łącznym wymiarze nie większym niż 1 rok pozbawienia wolności;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak też podstaw do złagodzenia kary łącznej pozbawienia wolności do roku. W ocenie sądu odwoławczego tylko kara bezwzględnego pozbawienia wolności w wymiarze roku i 6 miesięcy powstrzyma oskarżonego przed powrotem na drogę przestępstwa w przyszłości. Orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności nie nosi cech rażącej niewspółmierności, byłaby taką dopiero wówczas gdyby w odczuciu społecznym była karą niesprawiedliwą, a takiej oceny nie sposób wyprowadzić w realiach niniejszej sprawy, jeśli się uwzględni sposób i okoliczności uszkodzenia ciała u pokrzywdzonej E. K. (1) i pokrzywdzonego P. M.. Złamanie ręki starszej kobiecie oraz duszenie 13-letniego chłopca i spowodowanie obrażeń ciała u czterech osób pokrzywdzonych, słabszych fizycznie od oskarżonego, stanowią czyny o znacznej społecznej szkodliwości. Niewątpliwie w odczuciu społecznym zasługują na surową karę, której wymiar będzie odczuwalny dla oskarżonego w takim stopniu, że zniechęci go do popełnienia tego rodzaju czynów w przyszłości. Natomiast wymierzenie kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji stanowiłoby zbyt daleko idące dobrodziejstwo dla oskarżonego.</p>		

1OKOLICZNOŚCI	PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięzle o powodach uwzględnienia okoliczności	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięzle o powodach utrzymania w mocy	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
na podstawie art. 43 § 1 k.k. wymiar orzeczonych w punkcie VII środków karnych w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonymi i zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych ustalono na 3 lata;	
Zwięzle o powodach zmiany	
Rację ma skarżący zarzucając brak wskazania w pkt VII wyroku okresu obowiązywania zakazów kontaktowania się i zbliżania się do pokrzywdzonych orzeczonych na podstawie art. 41a § 1 i 4 kk, co stanowi obrazę przepisu prawa materialnego. Te środki karne należą bowiem do środków wymiernych w czasie i zgodnie z treścią przepisu art. 43 § 1 k.k. orzeka się je w latach tj. od roku do lat 15. Tymczasem rozstrzygnięcie z pkt VII wyroku nie zawiera określenia na jaki okres czasu Sąd nałożył na oskarżonego te zakazy. Z powyższych względów rozstrzygnięcie z pkt VII wyroku wymagało zmiany w tym zakresie poprzez wskazanie okresu na jaki orzeczono oba	

zakazy wobec oskarżonego. W ocenie Sądu Okręgowego zakaz na okres 3 lat w stopniu wystarczającym zapewni poczucie bezpieczeństwa pokrzywdzonym oraz zapobiegnie podobnym zachowaniom oskarżonego w przyszłości i zminimalizuje poczucie zagrożenia u pokrzywdzonych.

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3, 4, 5 i 6	§ 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu; Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono strony od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym uznając, że wysokość ich dochodów oraz ciężące na oskarżonym zobowiązanie alimentacyjne przemawia za zwolnieniem oskarżonego oraz oskarżycieli posiłkowych od ponoszenia kosztów, których wysokość będzie dla nich nadmiernym obciążeniem.

1PODPIS

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla (...) w Warszawie z dnia 8 listopada 2018r. sygn. akt III K 395/18	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	oskarżyciele posiłkowi E. K. (1) i W. K.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla (...) (...) z dnia 8 listopada 2018r. sygn. akt III K 395/18	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla (...)z dnia 8 listopada 2018r. sygn. akt III K 395/18	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana